

Endelig kommer jeg til det, der er anført om Jørgensens Behandling i selve Arresten. Det er naturligt, at der ikke er ophjst Meget om denne Deel af de Anker, der vare fremkomne, men den særlige Udtryksmaade, som bruges af de Vidner, der ere afhørte, finder jeg saa mærkelig, at jeg vil gjøre opmærksom derpaa. Det hedder, at han er bleven behandlet, saaledes som Arrestanter sædvanlig behandles, og i Overensstemmelse med den gang fulgte Arrestregler. Arrestvagtmeesteren forklarer, at hverken Assessor Kothe eller Assessor Røbbe havde givet ham noget som helst Paalæg om at behandle Jørgensen anderledes eller haardere, end Arrestanterne dengang bleve behandlede efter Reglementet. Dommeren har imidlertid ikke i mindste Maade søgt ophjst, om Arrestanterne dengang behandledes/anderledes end nu, men disse Udtryk tyde aabenbart hen derpaa. — Dernæst kommer jeg til de Assessorer, der behandlede Jørgensen. Den første behandlede ham fra den 25de Januar til den 23de April 1858, men han er nu død; den anden behandlede ham fra den 6te til den 18de Mai, og denne endnu levende Assessors Vidnesbyrd er ogsaa optaget af Undersøgelsesdommeren; men jeg troer, at der her er noget Forunderligt ved den Maade, hvorpaa hans Dplysninger ere frembragte. For det Første er det jo Reglen ved enhver retslig Undersøgelse, at den Vedkommende giver personligt Møde, men det har Forhørsdommeren her ikke forlangt; han har ladet sig nøie med Vedkommendes skriftlige Erklæring, og hvad der dernæst er endnu meget mærkeligere, er, at han har sendt ham en Udskrift af alle disse Forhører, for at han kunde see dem, inden han skrev sin Erklæring. Jeg slutte troe, at en Forhørsdommer, der efter mit Begreb skal fremstaafe en virkelig fuldstændig Undersøgelse, ikke bør gaae den Vej og ikke, fordi Vedkommende er Assessor, behandle ham paa en anden end den sædvanlige Maade. Han bør afhøre ham mundtligt, og i ethvert Fald bør han ikke give ham Underretning om Alt, hvad der er blevet ophjst, før han forlanger hans skriftlige Erklæring. Dette er en saa paafaldende Fremgangsmaade, som afgiver en af Grundene for mig til at ansee det for min Pligt at give denne Sag al den Offentlighed,

den fortjener. Selve Assessorens Erklæring indeholder et overordentlig vigtigt Punkt, idet man her faaer, hvad man ikke skulde troe, en Indrømmelse af vedkommende Assessor selv, som giver os Bægfolk et dybt Indblik i Veskaffenheden af vor hele Retsstilstand. Han siger nemlig, at, da han efter 3 korte Forhører og efter Forløbet af 12 Dage havde sluttet Sagen imod Jørgensen, reasumerede han den for at løslade ham, men dernæst siger han med Hensyn til denne Løsladelse: „hvilket Sidste jeg kunde have undladt uden noget som helst Ansvar, dersom jeg havde ladet mig bestemme af Andet, end hvad jeg anseer for det Rette.“ En Dommer, der lader sig bestemme af Andet, end hvad han anseer for det Rette, kan altsaa lade en Arrestant hense i Fængsel i længere Tid, end det er nødvendigt, uden noget som helst Ansvar! Havde jeg ikke seet med mine egne Øine, at det er blevet sagt, vilde jeg ikke troe det muligt; men det er sagt af en Assessor selv, og det bør slaaes fast. Det viser, at vort hele Retsvæsen her i Danmark er i saa høi en Grad usuldføremment, at jeg ikke troer, man bør taale det i ret mange Aar, uden at der skeer Forandring deri; ja, man burde ikke vente en eneste Dag, naar det var muligt at forandre det med de Midler, der staae til vor Raadighed. — I Assessorens Erklæring hedder det fremdeles, med Hensyn til, at han ikke har foranstaltet nogen anden Arrestant sat sammen med Jørgensen, at dette ikke er skeet, „fordi det altid har forekommet mig at være et lidet tjenligt Middel til at opnaae nogen tilfredsstillende Forklaring af Den, mod hvem saadan Foranstaltning bliver truffen“, men er det dog ikke mærkværdigt, at han slet ikke omtaler den egentlige Grund, nemlig at han ingen Myndighed havde dertil, thi Arrestreglementet siger, — jeg stoler her paa min ærede Nabo til Venstre (E. W. Nyholm) — at der ikke til en Arrestant, der er sat under Eiltale som mistænkt, maa, saalænge Undersøgelsen varer, indsættes nogen Forbryder. — Assessoren siger endvidere, at han ikke lagde Bægt paa Lundegaards Forklaring, som blev tagen til Protocols, og „at det uden Vanstellighed vil kunne sees af den Maade, hvorpaa hans Forklaring er modtaget og Confrontation